

мена. Неговиятъ добър характеръ и търговска честностъ го издигнали въ очитъ на съгражданитъ му до степенъ на единъ забѣлжителенъ и пръвъ търговецъ. Благиятъ му и прѣмъ характеръ му спечелилъ много приятели и почитатели не само между българитъ, но и между турскитъ властници-първенци. До колко турскитъ власти го уважавали, вижда се отъ това, че го оставяли да ходи нощѣмъ безъ фенеръ, когато подобно нѣщо другиму не било позволено. Българскитъ първенци — търговци, общинари и черковно-училищни епитропи на драго сърдце сж го приемали по между си и съ внимание сж изслушвали неговото мнѣние по разни въпроси, макаръ да е билъ още младъ човѣкъ. Така той заживѣлъ спокоенъ и честитъ животъ.

Обаче, Нанчо Поповичъ не можалъ дълго врѣме да се наслаждава отъ тоя щастливъ животъ и да ползува и родителитъ си и родния си градъ. Причината била слѣдната: една хубавица ханѣмка, сестра на една пашовка, страстно се влюбила въ Нанча и му прѣдложила да се потурчи, та да се оженятъ. Нанчо, чувствувайки здраво своята народностъ и вѣра, категорически отказалъ. Поради това хубавицата туркиня се страшно разядосала. Докачила се и сестра ѝ — пашовката. За да си отмѣстятъ, пашовката казала на мъжа си, че ужъ Нанчо я билъ закачилъ въ дюкяна си. Разяренъ пашата, който билъ воененъ, искалъ веднага да му отмѣсти, но Нанчо билъ защитенъ отъ властѣта и отъ нѣкои твърдѣ влиятелни турци, негови и бащини му приятели. Слѣдъ нѣколко врѣме единъ турски офицеръ, приятелъ на Нанча, му съобщилъ, че пашата подкупилъ хора да го убиятъ и го съвѣтвалъ да избѣга нѣкъдѣ за нѣколко врѣме. Прѣди да се рѣши Нанчо да бѣга, една нощъ неизвестни крадци влѣзли въ дюгена му и взели много стока и пари. Слѣдъ тоя обиръ Нанчо разбралъ, че не ще може вече да се живѣе въ Шуменъ и затова